Speneri jure, nou küssima. (Siin tulletan teie mele, et Spener, kes olli Saksamal 13. Neâri-ku päwal 1635 sündinud ja 5mal Kûûnla-ku päwal 1705 surnud, sepärrast meie Lutterusse-usso rahwa silmis wägga au-wäärt mees peab ollema, et temma otsego uut ello meie ussole ja temma öppetajattele andis ning isse ei mitte agga suga omma Issandat ja Önnisteggiat ei nimmetand, waid tedda ka iggal aial ommas süddames kandis, mis keige temma kirjadest awwalik on, mis praego weel hea melega loetakse! Ja mis weel Speneri au-nimmi tohter tähhendab, leiate Ma kele ramatus: önsa öppetaja Lutterusse ello ... 12. lehhe k. p.). — Selleſamma wägga moistlikko ja usklikko Speneri käest läks Anspakki Printses omma abbiello-minnemisse pärrast, nou küssima. Spener kelas temmale kõwwaste, ilmlikko kroni pärrast omma usko ärrasalgada, ütteldes ja toetades: tahhab Jummal teid kunninga prauaks tõsta, siis sate sest ilmlikkust auust ossa, ilma et teile tarwis olleks tõt ja usko ärrasalgada. Printses siis ei wõtnud mitte kunninga Willippit kossilasseks wasto, ja sai wähhe aega pärrast sedda, Inglisma kunninga Georgi II. prauaks, kes ep olnud paawsti ussust.

„Wata, ma tullen no ppeste; pea kinni, mis sul on, et ükski ei sa sinno kroni wõtta!“ — Joan. ilm. r. 3. p. 11. s.

Kas on sinno Önnisteggia tõeste öige armas sinno melest?

Kui sedda issennese käest küssime ja meie Issand tõeste wägga armas meie melest on, siis wõtkem ka nenda tehha kuida meie praego ühhe önnetuma Saksama Kurwürstist (Juhhan Pridik) kuulda same. Juhhan Pridik olli sündind 1503 ja surri 1554 aastal. Saksama Keiser Karel V. kiusas wägga Lutterusse usso rahwast ja sesamma Kurwürst ei tahtnud sellega rahhul olla, nenda siis tousis sõdda nende wahhel ja 1547 aastal sai Kurwürst, Keisri sõameesteſt wangi woetud ja piddi allati kui wang Keisri järrel käima. 1548mal aastal laskis Keiser tedda ennese ette tua, ja katsus tedda keigesugguse pettise lubbamisse ja tootussega temma Lutterusse ussust ärrapõõrda. Põlweli maas, olli Kurwürst sedda Keisri jutto kuulnud, agga temma südda sai täis, et Keiser tedda arwas ni nõddrausklikko ja kergemelelisse innimesse ollewad, et tühja ilmlikko au ja kasso pärrast omma usko piddi ärrasalgama. — Keiser tõstis isse tedda ülles ja Kurwürst hakkas nenda temmaga räkima: aulik suur Keisri herra, minna seisan siin teie sure keiserlikko surusse ja au ees kui alw ja waene wang ja ütlen julgeste, et ollen tõt tunnistanud ja selle läbbi keik ollen ärrakautanud, mis Jummal mulle selleſinnatse mailma sees armust olli annud, omma warra ja warranduſt,